

re, som bor i udlandet, blev forhindret i at kunne slå sig ned herhjemme med deres udenlandske ægtefælle.

Det her lovforslag er kort sagt et nødværgefor­slag, som skal forsøge at stryge lidt på den krøllede sommerkjole. Nu får vi så se, om rege­ringen får held til at bilde befolkningen ind, at den har lyttet, når realiteten er, som det forhadte Institut for Menneskerettigheder slår fast i sit høringssvar, at det ikke er tilfældet.

Det forhadte høringsinstitut, det institut, som regeringen jo gjorde alt, hvad den kunne for at komme af med, og som Venstre og Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti hader, skriver i sit høringssvar:

Kl. 19.10

»Danske statsborgere vil imidlertid efter vedtagelsen af dette lovforslag fortsat opleve be­grænsninger i retten til at opholde sig i Dan­mark, når deres ægtefælle er udlænding. Til­knytningskravet vil fortsat gælde for alle stats­borgere under 28 år og for personer, som ikke har haft mindst 28 års lovlig og sammenhæn­gende ophold i landet.«

Danske statsborgere vil altså fortsat blive ramt. Så meget for Dansk Folkepartis, Venstres og Det Konservative Folkepartis bekymring for danske statsborgere.

Den folkelige salgsstrategi er imidlertid at få det til at se ud, som om vi gør noget rigtig seriøst ved tvangsægteskaber. Det forsøger man med indførelse af 24-års-reglen. Og det er egentlig sigende, når man læser bemærkningerne, at denne stramning har en succesrate på 17 tilfælde – 17 tilfælde – hvor udlændingemyndighederne har givet afslag på familiesammenføring med henvisning til, at der var tale om tvangsægteska­ber.

Nu er det jo ikke sådan, at Enhedslisten siger, at der ikke skal gøres noget ved den tvang, som nogle unge angiveligt udsættes for. Vi har jo gennem tiderne også under den tidligere rege­ring fremsat forslag om, hvordan vi mener, der skal gøres noget ved problematikken, nemlig ved støtte til ofrene, først og fremmest ved at gøre dem stærke til først at forhindre, at de bli­ver ofre, og derefter, hvis det ulykkelige skulle give, at de bliver ofre, give dem mulighed for at bryde ud af den situation.

Derfor vil jeg også godt, som jeg tidligere lo­vede en af regeringsordførerne, herfra kvittere for det handlingsprogram, som regeringen tidli­gere har udarbejdet med forslag til initiativer på

det her område, men det har jo ikke noget med det her lovforslag at gøre.

Tvangsægteskaber er et problem, men vi skal ikke bekæmpe det problem ved at indføre en lovgivning, der de facto betyder diskrimination af en bestemt gruppe, hvoraf mange intet har at gøre med tvangsægteskaber. Vi ved jo godt, hvem det er, for ministeren forsømmer jo ingen lejlighed til at udpege, hvad det er for nogle folk, han taler om. Det er tyrkerne og pakista­erne; det er jo dem, det handler om.

Med i købet på det her forsøg fra regeringens side på at reparere lidt på det skrammede image følger så i forbifarten lige et par andre forslag, f.eks. at man vil indføre omvendt bevisbyrde, et retsprincip, som vi i andre sammenhænge ellers afviser; at man vil lægge hindringer i vejen for flygtninges mulighed for at blive familiesam­menført med en ægtefælle fra flugtl landet; at man vil kriminalisere noget for en gruppe bor­gere, som er tilladt for en anden, nemlig de så­kaldte fætter-kusine-ægteskaber.

Jeg skal ikke gennemgå alle de her smutte med-forslag, men bare nævne et enkelt, nemlig det med indførelse af omvendt bevisbyrde-prin­cip. Det sættes i kraft i en ægteskabs­ sag, hvis der søges familiesammenføring i familier, hvor der tidligere har været givet familiesammenførings­ tilladelser. I de tilfælde anses den nye ansøgning for at være udtryk for, at der er tale om et tvangsægteskab. Hvor svært kan det være? Alt­ så en gang lommetyv, altid lommetyv.

Der er ingen tvivl om, at med det her forslag vil ministeren være i stand til i løbet af få måne­der at kunne fremlægge en statistik over tvangs­ægteskaber, som siger spar to til alt. Der vil være en fantastisk statistik, der viser, hvor slemt det står til med tvangsægteskaber.

Men det, som er interessant, er jo, hvad man så gør ved det. Og der vil jeg da godt følge op på det spørgsmål, som den radikale ordfører lige rejste: Hvordan følger man egentlig op, når man konstaterer, der foregår tvangsægteskaber?

Jeg forventer, at ministeren kommer herop og redegør for, hvad man har gjort i de 17 tilfælde, hvor man har konstateret, at der er foregået tvangsægteskaber. Jeg forventer selvfølgelig, at man fra ministeriets side har udstedt en instruks til dem, der behandler de her sager, at der er indgivet politianmeldelse – det er klart kriminel­le forhold – at der er blevet gennemført en politi­afhøring, og at der er rejst tiltale mod de pågæl­dende.